

свирва рогъ. Отъ нѣкъде отекватъ остри проточени викове. Сжитенъ глъчъ се издига, расте, разлива се като рѣка.

Динь-динь-донъ... Динь-динь-донъ... Динь-динь-донъ...

Камбанитѣ на Свети Димитъръ, на Свети Иванъ, на всички болярски църквици тревожно пронизватъ въздуха. Дъждътъ все още вали като изъ ведро. Потоци отъ хора, съ изумени и изплашени лица, изпълватъ, наводняватъ, заприщватъ тѣснитѣ търновски улички.

Радулъ отчаяно хлопа на портата на челника Матей.

— Събирайте людетѣ си и тичайте къмъ Царевецъ! Единъ отрядъ отъ васъ да отиде да види пази ли се тайниятъ входъ при водоемната! Ако успѣете да заемете крепостъта отъ тамъ, спуснете решеткитѣ на всички порти. Хайде, по-скоро!

Следъ това бѣга по богомилската махала. Дига всички на кракъ, съобщава за измѣната, подбужда къмъ бунтъ и отново тича къмъ Боярски рѣтъ. Тамъ хората му го чакатъ нетърпеливо. Въ него има само една мисль. Да дигне моста преди тамъ да сж нахлули всички Борилови хора... Той се спуща съ хората си нагоре по рѣта. Следъ тѣхъ въ мрака се изрѣзва дълга огнена бразда. Конници съ пламтящи борини тичатъ подире имъ. Радулъ спира коня си, обръща го и се спуща къмъ тѣхъ.

— Отъ кои сте? — реве той всрѣдъ грохота на бурята.

— Стрелцитѣ на Матей! — отвърщатъ много гласове.

Радулъ извиква отъ радостъ. Отново догонва людетѣ си.

— Дерзайте, момчета! Наши хора сж! Богъ ни помага...

Но мостътъ на крепостния входъ е дигнатъ. Отъ кулитѣ ги посрѣща дъждъ отъ стрели. Съ отчаяна смѣлость хората на Радулъ и Матей обграждатъ всички странични кули и нападатъ портитѣ съ копия и сѣкири. Цѣла нощъ се води неравна борба. Входътъ при водоемната се пази отъ две дружини стрелци. Къмъ разсъмване вече всички търновци сж грабнали оружје и помагатъ на нападателитѣ. Но крепостъта е непристъпна. Ще може да се предаде само съ гладъ.